

Sygn. akt I C 377/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Głubczycach, I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Daria Dusanowska

Protokolant: sekretarz sądowy Barbara Kaźmierczak

po rozpoznaniu w dniu 13 października 2016 roku, 16 marca 2017 roku w G.

na rozprawie

sprawy z powództwa **J. D.**

przeciwko (...) **Spółka Akcyjna z siedzibą w W.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz powoda J. D. kwotę 10.500,00 zł (dziesięć tysięcy pięćset złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 21 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala,

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.923,61 zł (trzy tysiące dziewięćset dwadzieścia trzy złote i 61/100) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.400,00 zł (dwa tysiące czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

IV. zwraca powodowi kwotę 835,39 zł (osiemset trzydzieści pięć złotych i 39/100) tytułem niewykorzystanej części zaliczki uiszczonej na poczet opinii biegłych.

Sygn. akt I C 377/16

UZASADNIENIE

Powód J. D., pozwem wniesionym do tutejszego Sądu w dniu 12 lipca 2016 r., wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. kwoty 5.000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 21.01.2016 r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia, o ustalenie na podstawie art. 189 k.p.c. odpowiedzialności pozwanego na przyszłość za skutki wypadku jakie mogą wystąpić u powoda w przyszłości, a także o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego w wysokości dwukrotności stawki minimalnej wraz z opłatą skarbową od udzielonych pełnomocnictw.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż w dniu 9 czerwca 2015 r. na ulicy (...) w miejscowości G. miał miejsce wypadek komunikacyjny,

w wyniku którego J. D. doznał obrażeń ciała. Sprawcą zdarzenia była kierująca pojazdem marki C. (...) o nr rej. (...) M. W. (1), która najechała na tył pojazdu marki A. (...) o nr rej. (...), którym podróżował powód. Pojazd kierowany przez M. W. (1) objęty był obowiązkowym ubezpieczeniem OC, wykupionym u pozwanego. Funkcjonariusze policji przybyli na miejsce zdarzenia stwierdzili, iż winną zdarzenia jest M. W. (1), a ubezpieczyciel przyjął odpowiedzialność

za zdarzenie. Po zdarzeniu powód był hospitalizowany do dnia 12 czerwca 2015r. W trakcie pobytu w szpitalu u powoda stwierdzono uogólnione potłuczenia ciała, powierzchowny uraz głowy, skręcenie i naderwanie odcinka szyjnego kręgosłupa. Przy wypisie zalecono powodowi oszczędny tryb życia, dalsze leczenie w poradni chirurgicznej, noszenie kołnierza S.. Powód kontynuował leczenie, korzystał z zabiegów rehabilitacyjnych i przebywał na zwolnieniu lekarskim do dnia 23 października 2015r. W dniu 5 listopada 2015r. powód dokonał zgłoszenia szkody do pozwanego. W dniu 20 stycznia 2016r. ubezpieczyciel wydał decyzję odmowną wskazując, iż skutki kolizji nie mogły być na tyle poważne, aby powód doznał jakichkolwiek obrażeń ciała.

W odpowiedzi na pozew /karta 40-44 akt/ pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwany wskazał, iż w toku postępowania likwidacyjnego powód był badany przez lekarzy orzeczników czterech specjalizacji, którzy ustalili, iż przebyte urazy nie pozostawiły na zdrowiu powoda żadnych trwałych skutków, nastąpiło pełne wyleczenie, pełne wyzdrowienie uszkodzonych organów. W tym stanie rzeczy, skoro nie doszło do uszkodzenia ciała powoda i rozstroju jego zdrowia, w ocenie pozwanego brak jest podstaw do przyznania zadośćuczynienia.

Pismem procesowym z dnia 21 lutego 2017 r. /karta 124 akt/ powód rozszerzył powództwo o dalszą kwotę 5.500,00 zł, domagając się łącznie kwoty 10.500,00 zł. Pełnomocnik powoda wskazał, iż rozszerzenie powództwa uzasadnione jest wydanymi w sprawie opiniami biegłych sądowych z zakresu ortopedii, neurologii i psychiatrii, którzy stwierdzili, iż obrażenia ciała powoda stanowią podstawę do orzeczenia stałego uszczerbku na zdrowiu powoda w wysokości 5,5% łącznie z ograniczeniem o 2% w związku z objawowymi zmianami zwyrodnieniowymi. Nadto wskazano, iż na etapie konstruowania pozwu stan zdrowia powoda nie był mu znany, a dopiero dalsze leczenie, wykonane w trakcie trwania procesu, wskazało na wielkość uszczerbku na zdrowiu.

W odpowiedzi na rozszerzenie powództwa pozwany podtrzymał dotychczasowe stanowisko zarzucając, iż roszczenia powoda są nadmiernie wygórowane i nieuzasadnione. Pozwany wskazał, iż w zakresie neurologicznym powód nie doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu, a w zakresie ortopedycznym rokowania co do stanu zdrowia powoda na przyszłość są pomyślne. Także objawy zaburzeń adaptacyjnych wystąpiły u powoda jedynie w stopniu minimalnym.

Na rozprawach w dniach 13 października 2016r. i 16 marca 2017r. strona powodowa podtrzymała dotychczasowe stanowisko.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. W. (1) w dniu 9 czerwca 2015r. kierując samochodem osobowym marki C. (...) o nr rej. (...) w G. na ul. (...) nie zachowała bezpiecznej odległości od pojazdu marki A. (...) o nr rej. (...) kierowanego przez R. B., który zatrzymał się przed przejściem dla pieszych w celu ustąpienia pierwszeństwa, w wyniku czego najechała na tył pojazdu powoda. Pasażerem pojazdu A. (...) był powód J. D., który wraz z R. B. wracał z pracy w Jednostce Wojskowej w O.. W trakcie zdarzenia J. D. miał zapięte pasy bezpieczeństwa.

Samochód osobowy, którym kierowała M. W. (1) ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego ubezpieczyciela (...) S.A. w W. polisą nr (...).

W sprawie odmówiono wszczęcia dochodzenia z uwagi na brak znamion czynu zabronionego.

dowód: - notatka informacyjna o zdarzeniu drogowym k. 12 akt,

- postanowienie o odmowie wszczęcia dochodzenia k. 13 akt ,

- protokół powypadkowy nr (...) k. 14-15 akt,

- dokumenty znajdujące się w aktach szkody (...),

Bezpośrednio po wypadku J. D. odczuwał silny ból głowy i kręgosłupa, dostał drgawek. Na miejsce zdarzenia wezwana została policja oraz pogotowie ratunkowe. Powód został przewieziony do (...) Centrum Medycznego, gdzie był hospitalizowany w okresie do 12 czerwca 2015 r. z rozpoznaniem skręcenia i naderwania odcinka szyjnego kręgosłupa oraz powierzchownym urazem powłok głowy. Na oddziale wykonano badania diagnostyczne, w tym RTg, TK głowy i kręgosłupa szyjnego oraz przeprowadzono konsultacje neurologiczną. Przy wypisie zalecono dalsze leczenie w Przychodni (...) w G., stosowanie kołnierza ortopedycznego S..

dowód: - protokół powypadkowy nr (...) k. 14-15 akt,

- karta informacyjna leczenia szpitalnego k. 16-18 akt,

- zeznania powoda J. D. k. 64-65 akt (00:07:05 nagrania),

W okresie od 26 czerwca 2015 r. do 14 sierpnia 2015 r. powód był leczony w Poradni (...) Ogólnej SP ZOZ w G.. W dniu 10 lipca 2015 r. zlecono zdejmowanie kołnierza szyjnego oraz fizjoterapię. W okresie od 13.07.2015 r. do 24.07.2015 r. J. D. uczestniczył w zajęciach terapii usprawniającej w B., w ramach której wykonywane były zabiegi w postaci ćwiczeń wzmacniających mięśnie kręgosłupa oraz jonoforezy. Leczenie w Poradni Chirurgicznej zakończono dnia 14 sierpnia 2015 r.

Powód podjął także leczenie w Poradni Neurologicznej przy Samodzielnym Wojewódzkim Szpitalu dla Nerwowo i Psychicznie Chorych w B., a od 2 września 2015r. w (...) przy Samodzielnym Wojewódzkim Szpitalu dla Nerwowo i Psychicznie Chorych w B.. W ramach leczenia w Poradni Psychologicznej J. D. był objęty obserwacją w kierunku objawów (...).

W trakcie wizyt z psychologiem zastosowano standardowe techniki terapeutyczne dla sytuacji stresowych, tj. rozmowę celem odreagowania negatywnych stanów emocjonalnych, ekspozycję i rekonstrukcję poznawczą. U powoda nastąpiła nieznaczna poprawa stanu psychicznego, zalecono utrzymanie higieny snu.

Powód J. D. na zwolnieniu lekarskim przebywał do dnia 23 października 2015 r.

Dowód: - dokumentacja medyczna k. 19-20 akt,

- skierowanie na badanie MR k. 21 akt,

- zaświadczenie o odbyciu rehabilitacji k. 22 akt,

- skierowanie na zabiegi fizjoterapeutyczne k. 24 akt,

- zaświadczenie lekarskie k. 23, 25 akt,

- opinia psychologa k. 26 akt,

- druk (...) k. 27-28 akt,

- zeznania powoda J. D. k. 64-65 akt (00:07:05 nagrania)

W wyniku wypadku komunikacyjnego z dnia 09 czerwca 2015 r. powód doznał skręcenia odcinka szyjnego kręgosłupa i stłuczenia głowy. W badaniu ortopedycznym stwierdzono u niego występowanie miernego napięcia mięśni karku oraz obu mięśni mostkowo-obojęzyczkowo-sutkowych, a także niewielkie ograniczenie ruchów w płaszczyźnie strzałkowej, czołowej i rotacyjnej. Wzmoczone napięcie mięśni mostkowo-sutkowo-obojęzyczkowych wskazuje na przebyty uraz skręcienny z mechanizmu ekstenzyjnego. W związku z powyższym stwierdzono o powoda 5% uszczerbek na zdrowiu. W związku z początkowymi zmianami zwyrodnieniowymi oraz dyskopatycznymi na piętrze C5/C6 wysokość uszczerbku należało obniżyć o 2%, w związku z czym ostateczna wysokość uszczerbku wynosi 3%. Przebyty uraz skręcienny może powodować okresowe pogorszenie samopoczucia oraz okresowe dolegliwości jak również

powodować pogorszenie sprawności motorycznej. Ograniczenia sprawności odcinka szyjnego winny ustąpić w ciągu kilku lat. Z czasem ruchomość odcinka szyjnego będzie się poprawiać, a tym samym dolegliwości winny ustępować. Powód nie wymagał opieki osób trzecich.

dowód: - opinia sąдово-lekarska biegłego ortopedy M. W. (2) k. 98-102 akt

Powód nie ujawnia objawów choroby psychicznej w znaczeniu psychozy ani cech upośledzenia umysłowego, ujawnia natomiast w stopniu minimalnym objawy zaburzeń adaptacyjnych. Po przebytych wypadku samochodowym J. D. ujawniał zaburzenia stresowe pourazowe w stopniu dość znacznym, które po kilku miesiącach przeszły w zaburzenia adaptacyjne. Występujące obecnie u powoda zaburzenia adaptacyjne są w stopniu nieznacznym i powodują 0,5% długotrwały uszczerbek na zdrowiu powoda i ograniczają w stopniu nieznacznym aktywność życiową poszkodowanego. Objawy zaburzeń adaptacyjnych powinny z czasem całkowicie ustąpić.

dowód: - opinia sądowo-psychiatryczna biegłego psychiatry W. G.

k. 80-83 akt

Po wypadku J. D. odczuwał bóle głowy oraz kręgosłupa, które powodowały, że drętwiały mu ręce. J. D. cierpiał również na bezsenność. Powód zażywał leki przeciwbólowe oraz leki nasenne. W związku z wypadkiem powód stał się bardzo nerwowy, co wpłynęło na jego relację z żoną, gdyż dochodziło między nimi do częstych kłótni. Przez okres miesiąca od wypadku powód nie prowadził pojazdu, a w późniejszym okresie prowadząc samochód odczuwał lęk przed zatrzymaniem się przed przejściem dla pieszych, w trakcie podróży był napięty psychicznie, przewrażliwiony.

dowód: - opinia psychologa k. 26 akt,

- zeznania powoda J. D. k. 64-65 akt (00:07:05 nagrania),

Powierzchniowy uraz głowy doznany przez powoda w wyniku zdarzenia nie wymagał żadnego zaopatrzenia (nie było żadnej rany). Pod względem neurologicznym powód nie doznał długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Nie stwierdzono deficytów ze strony obwodowego i centralnego układu nerwowego. W przyszłości nie należy spodziewać się w badaniu neurologicznym nowych następstw przebytego wypadku komunikacyjnego. Bezpośrednio po wypadku powód nie wymagał pomocy innych osób w związku ze stanem w badaniu neurologicznym.

dowód: - opinia sądowo-lekarska biegłego neurologa S. R. k. 85-86 akt

J. D. ma 37 lat, jest zawodowym żołnierzem, pracuje na stanowisku młodszego kierowcy - regulującego w Jednostce Wojskowej w O.. Wykonywana praca wymaga od niego sprawności fizycznej. Przed wypadkiem powód grał w piłkę, biegał, stan jego zdrowia był dobry. W związku ze zdarzeniem powód nie był w stanie utrzymać sprawności fizycznej co spowodowało, że przytył ok. 10 kilogramów. Po powrocie do pracy J. D. otrzymał niższą ocenę z egzaminu sprawnościowego

dowód: - protokół powypadkowy nr (...) k. 14-15 akt,

- zeznania powoda J. D. k. 64-65 akt (00:07:05 nagrania),

W dniu 5 listopada 2015r. J. D. dokonał zgłoszenia do (...) Spółka Akcyjna w W. szkody osobowej z OC. Decyzją z dnia 20 stycznia 2016 r. (...) S.A. w W. odmówiło powodowi wypłaty zadośćuczynienia z art. 445 k.c. oraz odszkodowania z art. 444§1 k.c. z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej wskazanego sprawcy szkody.

dowód: - zgłoszenie szkody k. 29-31 akt,

- pisma (...) S.A. w W. k. 32-34 akt,

- dokumenty znajdujące się w aktach szkody nr (...),

Sąd zważył co następuje:

Powództwo w zakresie zadośćuczynienia zasługuje na uwzględnienie, natomiast w zakresie żądania ustalenia odpowiedzialności pozwanego na przyszłość podlega oddaleniu.

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów dołączone do pozwu oraz znajdujące się w aktach szkody nr (...), których prawdziwości i wiarygodności nie kwestionowała żadna ze stron i które również w ocenie sądu nie budziły wątpliwości. Sąd w całej rozciągłości podzielił ustalenia i wnioski końcowe opinii sporządzonych na zlecenie Sądu przez psychiatrę W. G., ortopedę i traumatologa M. W. (2) oraz neurologa S. R.. Przedmiotowe opinie sporządzone zostały przez biegłych sądowych posiadających wiedzę, kwalifikacje oraz doświadczenie zawodowe; zgodnie ze wskazaniami specjalistycznej wiedzy medycznej, są rzeczowe, logiczne, spójne, kompleksowo i w pełnym zakresie realizują postanowienie Sądu zlecającego opinię. Podkreślenia wymaga, iż w zakresie opinii neurologa i ortopedy strony nie zgłosił żadnych zastrzeżeń, zaś zgłoszone przez pozwanego zarzuty w przedmiocie opinii sądowo – psychiatrycznej w ocenie Sądu nie zasługiwały na uwzględnienie. Opinia biegłego sądowego psychiatry sporządzona została na podstawie przedstawionej przez strony dokumentacji medycznej oraz badania powoda, wobec czego brak jest podstaw do przyjęcia, iż przedmiotowa opinia jest niepełna, zaś przeciwne twierdzenia powoda nie zostały wykazane.

Sąd dał również wiarę zeznaniach powoda J. D., które były jasne, rzeczowe, logiczne, zgodne z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego myślenia i w pełni korespondowały ze wskazanymi wyżej dowodami z dokumentów.

W niniejszej sprawie bezspornym jest, iż samochód sprawcy wypadku, w następstwie którego obrażeń ciała doznał powód J. D., ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym zakładzie. Jednocześnie pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. nie kwestionował swojej odpowiedzialności za zaistniałe zdarzenie. Spór w niniejszej sprawie w zasadzie sprowadzał się do zasadność żądanego przez powoda zadośćuczynienia, a także ustalenia odpowiedzialności pozwanego za skutki wypadku które mogą wystąpić u powoda w przyszłości.

Zgodnie z normą art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Jednocześnie zgodnie z treścią art. 34 ust.1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych objęta jest odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej wyrzuciła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35).

Przesłankami odpowiedzialności z tytułu czynu niedozwolonego, które warunkują powstanie obowiązku naprawienia przez sprawcę szkody w rozumieniu przepisów dotyczących reżimu deliktowego są: szkoda (w znaczeniu uszczerbku w dobrach osoby poszkodowanej), zdarzenie wyrządzające szkodę (działanie lub zaniechanie działania) oraz związek przyczynowy pomiędzy szkodą a zdarzeniem. Ponadto konieczną przesłanką będzie również zawinienie sprawcy zdarzenia, która wynika z regulacji art. 436 § 2 k.c. w zw. z art. 415 k.c.

W niniejszej sprawie nie było zatem wątpliwości o możliwości zastosowania powołanej normy prawnej do rozstrzygnięcia niniejszego sporu. Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń jest odpowiedzialnością za ubezpieczającego, ten zaś odpowiada na zasadzie statuowanej w art. 436 k.c. Odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek, ponosi samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego

za pomocą sił przyrody. Odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną wypadkiem oznacza zatem obowiązek naprawienia szkody majątkowej wynikłej z wypadku, jak i obowiązek zadośćuczynienia doznanej krzywdy (szkody na osobie).

Zgodnie z treścią przepisu art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c., w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Podkreślić należy, że zadośćuczynienie jest formą rekompensaty pieniężnej z tytułu szkody niemajątkowej. Podstawą jego żądania jest krzywda niemajątkowa w postaci ujemnych przeżyć związanych z cierpieniami psychicznymi i fizycznymi, wynikająca z naruszenia wskazanych w przepisie art. 445 k.c. dóbr osobistych. Wprawdzie szkody niemajątkowej nie sposób wyrównać za pomocą świadczeń pieniężnych, lecz świadczenia te mogą łagodzić ujemne przeżycia pokrzywdzonego poprzez dostarczenie mu środków pozwalających w szerszym stopniu zaspokoić jego potrzeby i pragnienia. Jednym ze sposobów naprawienia szkody niemajątkowej, czyli tzw. krzywdy jest przyznanie poszkodowanemu odpowiedniej sumy zadośćuczynienia w pieniądzu. Zgodnie z art. 444 k.c. i art. 445 k.c. zadośćuczynienie pieniężne może być przyznane poszkodowanemu m.in. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia. Do cierpień fizycznych zalicza się przede wszystkim ból i podobne do niego dolegliwości. Cierpieniem psychicznym będą ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia w postaci np. zeszpecenia, konieczności zmiany sposobu życia czy nawet wyłączenia z normalnego życia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2000 r., I CKN 969/98, LEX nr 50824). Zadośćuczynienie winno mieć charakter całościowy i obejmować zarówno cierpienia fizyczne i psychiczne już doznane, czas ich trwania, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości, a więc prognozy na przyszłość (wyrok SN z dnia 18 maja 2004 r., IV CK 357/03, LEX nr 584206). Pokreślić należy, że na pojęcie krzywdy składają się nie tylko trwałe, lecz także przemijające zaburzenia w funkcjonowaniu organizmu, polegające na znoszeniu cierpień psychicznych (wyrok SN z dnia 20 marca 2002 r., V CKN 909/00, LEX nr 56027).

Przepisy Kodeksu cywilnego nie wskazują jakichkolwiek kryteriów, jakie należałoby uwzględniać przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia pieniężnego; przepis art. 445 § 1 k.c. mówi jedynie o „odpowiedniej sumie tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę”, która jednocześnie nie może być sumą dowolną, a jej prawidłowe ustalenie wymaga uwzględnienia wszystkich okoliczności, mogących mieć w danym przypadku znaczenie. Ustalając wysokość zadośćuczynienia, pamiętać należy, że ma ono mieć charakter kompensacyjny, a więc przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. W piśmiennictwie uznaje się, że wysokość przyznawanej kwoty zadośćuczynienia tak powinna być ukształtowana, by stanowić „ekwiwalent wycierpianego bólu”, przy czym wysokość tego świadczenia winna być utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa, (wyrok SN z dnia 30 stycznia 2004 r., I CK 131/2003, OSNC 2005, nr 2, poz. 40). Judykatura dostarcza kryteriów, jakimi należy się kierować przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia, a są nimi m.in.: wiek poszkodowanego (zwykle większą krzywdą jest np. kalectwo u młodej osoby), rodzaj i rozmiar doznanych obrażeń, stopień i rodzaj cierpień fizycznych i psychicznych, intensywność (natężenie, nasilenie) i czas trwania tych cierpień, ewentualnie stopień kalectwa, nieodwracalność następstw uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia (kalectwo, oszpecenie), skutki uszczerbku w zdrowiu na przyszłość (np. niemożność uprawiania sportów, rozwijania swoich zainteresowań i pasji, posiadania dzieci), konieczność korzystania ze wsparcia innych, w tym najbliższych, przy prostych czynnościach życia codziennego, pozbawienie możliwości osobistego wychowywania dzieci i zajmowania się gospodarstwem domowym, aktualne warunki oraz stopa życiowa społeczeństwa kraju, w którym mieszka poszkodowany – a najbliższym punktem odniesienia powinien być poziom życia osoby, której przysługuje zadośćuczynienie, gdyż jej stopa życiowa rzutować będzie na rodzaj wydatków konsumpcyjnych mogących zrównoważyć doznane cierpienie, konieczność przedstawiania przez sumę zadośćuczynienia odczuwalnej wartości ekonomicznej, przynoszącej poszkodowanemu równowagę emocjonalną, naruszoną przez doznane cierpienia psychiczne (zob. A. Rzetecka – Gil: Kodeks cywilny. Komentarz. Zobowiązania. Część ogólna, LEX/el. 2011).

Ustalając wysokość należnego J. D. zadośćuczynienia Sąd oparł się przede wszystkim na obiektywnych dowodach z dokumentów wskazanych w części ustaleń faktycznych niniejszego uzasadnienia, zeznaniach powoda, a nadto na opiniach biegłych sądowych sporządzonych na potrzeby niniejszego postępowania, które z uwagi na swoją rzeczowość

i fachowość należało podzielić w całości. W świetle powyższych dowodów stwierdzić należy, iż powód, w wyniku wypadku komunikacyjnego z dnia 09 czerwca 2015 r., doznał obrażeń ciała w postaci skrzywienia odcinka szyjnego kręgosłupa oraz powierzchownego urazu powłok głowy. Jak wynika z opinii biegłego ortopedy u powoda J. D. stwierdzono mierne napięcie mięśni karku oraz obu mięśni mostkowo-obojęczykowo-sutkowych, co wskazuje na przebyty uraz skrzywieniowy z mechanizmu ekstazyjnego, a także niewielkie ograniczenie ruchów w płaszczyźnie strzałkowej, czołowej i rotacyjnej. W wyniku zdarzenia biegły stwierdził u powoda 3% stały uszczerbek na zdrowiu (w związku z początkowymi zmianami zwyrodnieniowymi oraz dyskopatycznymi na piętrze C5/C6 wysokość uszczerbku określonego na kwotę 5% należało obniżyć o 2%).

Zdaniem Sądu, doznany uraz kręgosłupa szyjnego był poważny, skoro bezpośrednio po tym zdarzeniu powód wymagał aż 4 - dniowej hospitalizacji, podczas której prowadzono liczne badania i stosowano leczenie zachowawcze. W czasie pobytu w szpitalu powód odczuwał bóle głowy, przyjmował leki przeciwbólowe. Następnie, po opuszczeniu szpitala przez okres około 5 tygodni nosił kołnierz ortopedyczny na szyi, co niewątpliwie wiązało się dla niego z pewną niewygodą i ograniczeniem sprawności. Przez okres 4,5 miesiąca powód przebywał na zwolnieniu chorobowym, kontynuując leczenie w Poradni Chirurgicznej i Neurologicznej oraz przechodząc rehabilitację. Po wypadku powód odczuwał ból głowy i kręgosłupa, drętwienie rąk, cierpiał na bezsenność, przyjmował leki przeciwbólowe. Przebyty uraz skrzywieniowy w dalszym ciągu powoduje u powoda okresowe pogorszenie samopoczucia, okresowe dolegliwości oraz pogorszenie sprawności motorycznej.

Skutkiem wypadku z dnia 09 czerwca 2015 r. były również występujące u powoda zaburzenia stresowe pourazowe w stopniu dość znacznym, które po kilku miesiącach przekształciły się w zaburzenia adaptacyjne w stopniu nieznacznym. Powód trzykrotnie zgłosił się do (...) w B., skarżąc się na kłopoty ze snem, trudności w koncentracji uwagi, uporczywe nawracające obrazy wypadku komunikacyjnego, lęk komunikacyjny. Przez okres około miesiąca po zdarzeniu powód nie prowadził samochodu, zaś już po rozpoczęciu jazdy pojazdem odczuwał lęk i napięcie. Biegły psychiatra stwierdził, iż istniejące u powoda w chwili obecnej zaburzenia adaptacyjne występują w stopniu nieznacznym i powodują pół procentowy długotrwały uszczerbek na zdrowiu.

Powód ma 37 lat, jest żołnierzem zawodowym w stopniu starszego szeregowego, jest żonaty, ma małą córkę. W chwili wypadku miał 35 lat, pracował zawodowo, prowadził aktywny tryb życia, uprawiał amatorsko sport. W wyniku wypadku powód nie mógł utrzymywać sprawności fizycznej, co jest ważnej w jego pracy zawodowej, przybrał w tym czasie na wadze około 10 kg, co po powrocie do pracy skutkowało uzyskaniem niższej oceny z egzaminu sprawnościowego.

W świetle powyższego niewątpliwym jest, iż w następstwie odniesionych w wyniku wypadku obrażeń ciała powód doznał krzywdy, na którą złożyły się zarówno cierpienia fizyczne, jak i psychiczne. W szczególności, wbrew twierdzeniom pozwanego, okoliczności w jakich doszło do zdarzenia, a mianowicie mała prędkość pojazdów, mała dynamika uderzenia, w żaden sposób nie rzutuje na stwierdzone u powoda skutki wypadku komunikacyjnego i odczuwane dolegliwości. Z całokształtu zebranego materiału dowodowego jednoznacznie bowiem wynika, iż intensywność tych cierpień bezpośrednio po wypadku była dość znaczna – powód odczuwał dolegliwości w postaci bólu głowy, kręgosłupa, nastąpiło pogorszenie sprawności motorycznej, wystąpił stres pourazowy, lęk przed prowadzeniem pojazdów, a wzmagał ją ponadto fakt, że powód doznał unieruchomienia odcinka szyjnego kręgosłupa (kołnierz ortopedyczny). Powód przeszedł leczenie ortopedyczne, neurologiczne, korzystał z porad psychologa, był na długotrwałym zwolnieniu lekarskim (4,5 miesiąca). Należy również zaznaczyć, że powód mimo młodego wieku i zdolności organizmu do samoregeneracji, odczuwa do dziś skutki zdarzenia, co w związku z wykonywaną pracą wymagającą wysokiej sprawności fizycznej, jest dla niego szczególnie dotkliwe.

Mając na uwadze wskazane okoliczności, uwzględniając stwierdzone uszkodzenia ciała, okres leczenia, a także fakt, iż powód doznał 3,5% trwałego uszczerbku na zdrowiu, Sąd uznał, że odpowiednią sumą pieniężną, która mogłaby stanowić dla powoda rekompensatę za wszelkie cierpienia i ujemne przeżycia związane z przedmiotowym wypadkiem będzie kwota w wysokości 10.500,00 zł. W tym stanie rozszerzone powództwo o zadośćuczynienie, jako adekwatne do rozmiaru doznanej krzywdy i ogółu cierpień, zasługiwało w ocenie Sądu w całości na uwzględnienie.

Ustalając wysokość należnego powodowi zadośćuczynienia za krzywdę, Sąd kierował się również ugruntowanym w orzecznictwie i w doktrynie stanowiskiem, że zdrowie jest dobrem szczególnie cennym i przyjmowanie niskich kwot zadośćuczynienia w przypadkach ciężkich uszkodzeń ciała prowadzi do deprecjacji tego dobra (por. wyrok SN z dnia 21 września 2005 r., sygn. akt V CK 150/05, Lex nr 398563; wyrok SN z dnia 16 lipca 1997 r., sygn. akt II CKN 273/97, Lex nr 286781).

Rozstrzygnięcie o odsetkach ustawowych od zasądanego świadczenia pieniężnego Sąd oparł o treść przepisów art. 481 § 1 i § 2 k.c., art. 455 k.c. i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t. j. Dz. U. z 2013 r., poz. 392 z późn. zm).

Zgodnie z treścią przepisów art. 481 § 1 i § 2 k.c. w brzmieniu obowiązującym do 31 grudnia 2015 r., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi, przy czym, gdy stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe.

Stosownie do brzmienia przepisu art. 455 k.c., jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania.

Ponadto na mocy art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym (dalej: UFG) i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (dalej: PBUK), zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni, licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

Choć strona pozwana wywodziła, że ewentualne odsetki ustawowe od zadośćuczynienia pieniężnego powinny być zasądzone dopiero od dnia wyrokowania, Sąd nie podzielił tego stanowiska. Zdaniem Sądu w razie wyrządzenia szkody czynem niedozwolonym odsetki należą się poszkodowanemu już od chwili zgłoszenia przezeń roszczenia o zapłatę zadośćuczynienia, tj. zgodnie z art. 455 k.c., przy uwzględnieniu ustawowego terminu 30 dni na przyznanie świadczenia z ubezpieczenia OC, określonego w art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, UFG i PBUK. O ile bowiem w starszym orzecznictwie Sądu Najwyższego istotnie pojawiały się stanowiska, że odsetki mają charakter waloryzacyjny i dlatego należą się dopiero od dnia zasądzenia zadośćuczynienia (por. wyrok SN z dnia 9 stycznia 1998 r., III CKN 301/97, Lex nr 477596; wyrok SN z dnia 20 marca 1998 r., II CKN 650/97, Lex nr 477665), to jednak w ostatnim czasie w orzecznictwie Sądu Najwyższego zdecydowanie przyjmuje się pogląd, według którego zadośćuczynienie, w rozmiarze, w jakim należy się ono wierzycielowi w dniu, w którym dłużnik ma je zapłacić (art. 455 k.c.), powinno być oprocentowane z tytułu opóźnienia (art. 481 § 1 k.c.) od tego dnia, a nie dopiero od daty zasądzenia odszkodowania, gdyż obecnie funkcja kompensacyjna odsetek znów przeważa nad ich funkcją waloryzacyjną. Aktualnie przyjmuje się, że zasądzenie odsetek od daty wyrokowania prowadziłoby w istocie do ich umorzenia za okres sprzed daty wyroku i byłoby nieuzasadnionym uprzywilejowaniem dłużnika, co mogłoby go skłonić do jak najdłuższego zwlekania z opóźnionym świadczeniem pieniężnym, w oczekiwaniu na orzeczenie sądu, znoszące obowiązek zapłaty odsetek za wcześniejszy okres (por. SN w uzasadnieniu wyroku z dnia 14 stycznia 2011 r., I PK 145/10, Lex nr 90576; wyrok SA w Łodzi z dnia 8 października 2015 r., I ACa 436/15, Lex nr 1927625; wyrok SA w Krakowie z dnia 30 kwietnia 2015 r., I ACa 225/15, Lex nr 1733704; wyrok SN z dnia 2 kwietnia 2015 r., I CSK 169/14, Lex nr 1745784; wyrok SA we Wrocławiu z dnia 30 czerwca 2014 r., I ACa 591/14, Lex nr 1537505).

Zgodnie z art. 455 k.c. roszczenie o zadośćuczynienie, jako roszczenie pieniężne, które pierwotnie ma charakter zobowiązania bezterminowego, przekształca się w zobowiązanie terminowe w momencie skierowania przez wierzyciela (poszkodowanego) wezwania do dłużnika (osoby ponoszącej odpowiedzialność odszkodowawczą), aby ten spełnił świadczenie (por. wyrok SN z dnia 22 lutego 2007 r., sygn. akt I CSK 433/06, Lex nr 274209). Termin spełnienia świadczenia przez zakład ubezpieczeń – po dokonaniu wezwania do zapłaty (zgłoszenia szkody) – określają natomiast przepisy art. 14 ust. 1 i 2 w/w ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, UFG i PBUK. Odsetki za opóźnienie w zapłacie zadośćuczynienia należnego uprawnionemu należą się zatem od chwili upływu 30 dni od dnia

zgłoszenia żądania ubezpieczycielowi, czemu nie stoi na przeszkodzie fakt, że wysokość świadczenia jest ostatecznie kształtowana przez sąd. Przewidziana w art. 445 § 1 k.c. możliwość przyznania przez sąd odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia za krzywdę nie zakłada bowiem dowolności ocen sądu, a jest jedynie konsekwencją niewymiernego w pełni charakteru okoliczności decydujących o doznaniu krzywdy i jej rozmiarze. Tym samym mimo tego, że sąd przy orzekaniu o zadośćuczynieniu ma pełną swobodę, wyrok zasądający zadośćuczynienie nie ma charakteru konstytutywnego, ale deklaracyjny (por. wyrok SA w Łodzi z dnia 9 stycznia 2014 r., I ACa 459/13, Lex nr 141609; wyrok SA w Łodzi z dnia 6 czerwca 2014 r., I ACa 1539/13, Lex nr 1477194; wyrok SN z dnia 7 listopada 2013 r., II PK 53/13, Lex nr 1418731).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, mając na względzie datę zgłoszenia pozwanemu szkody – 05 listopada 2015 r., żądanie zasądzenia odsetek począwszy od dnia 21 stycznia 2016 r. uznać należy za uzasadnione.

Przechodząc z kolei do oceny żądania ustalenia odpowiedzialności pozwanego na przyszłość za skutki wypadku jakie mogą u powoda wystąpić, w ocenie Sądu żądanie to nie zasługiwało na uwzględnienie.

Podstawę roszczenia o odpowiedzialności strony pozwanej na przyszłość za skutki wypadku z dnia 09 czerwca 2015 r. stanowi art. 189 k.p.c., stosownie do którego powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. Poza sporem pozostaje fakt, że powód jako osoba poszkodowana w kolizji miał legitymację, by wystąpić z żądaniem ustalenia odpowiedzialności strony pozwanej na przyszłość. Wskazać należy, iż ustalenie czy stan zdrowia powoda może ulec w przyszłości pogorszeniu należy do zakresu wiedzy specjalnej, a zatem w tym zakresie Sąd oparł się na opiniach biegłych sądowych, dzieląc ustalenia w nich zawarte w całej rozciągłości. I tak biegły neurolog S. R. stwierdził, iż nie należy w przyszłości spodziewać się nowych następstw wypadku z dnia 9.06.2015r. Podobnie biegły ortopeda M. W. (2) wskazał, iż stabilizacja kręgosłupa szyjnego będzie postępować i w granicy kilku lat ustąpią stwierdzone ograniczenia ruchowe i dolegliwości związane z tymi ograniczeniami. Również biegły psychiatra W. G. stwierdził, że istniejące w stopniu minimalnym zaburzenia adaptacyjne powinny z czasem u powoda całkowicie ustąpić. W tym stanie, żądanie powoda w zakresie ustalenia odpowiedzialności na przyszłość podlegało oddaleniu, co znajduje odzwierciedlenie w pkt II wyroku.

Orzeczenie o kosztach postępowania uzasadnia przepis art. 100 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu.

Zdaniem sądu, w niniejszej sprawie, należało kosztami postępowania obciążyć stronę pozwaną, gdyż sprawy o zadośćuczynienie i odszkodowanie zawsze mają charakter oceny, a powód wygrał postępowanie co do zasady i uległ jedynie w niewielkiej części postępowania, a to co do ustalenia odpowiedzialności na przyszłość.

Na koszty strony powodowej składały się: opłata sądowa w kwocie 250,00 zł, opłata sądowa od rozszerzonego powództwa w kwocie 275,00 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 34,00 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 2.400,00 zł na podstawie Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r. w brzmieniu, które obowiązywało do dnia wejścia w życie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 3 października 2016 r. (Dz.U. z 2016 r. poz. 1668). oraz koszty opinii biegłego w kwocie 964,61 zł uiszczony z zaliczki powoda.

Uwzględniając niezbędny nakład pracy, charakter sprawy i wkład w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia Sąd nie znalazł podstaw do zasądzenia kosztów zastępstwa procesowego powoda według stawek wyższych aniżeli minimalne określonych w/w przepisach.

Orzeczenie w pkt IV wyroku uzasadnia przepis art. 84 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, albowiem powód uiścił zaliczkę na opinie biegłych w kwocie 1.800,00 zł, a koszty te w rzeczywistości wyniosły 964,61 zł, stąd należy mu się zwrot różnicy wskazanych kwot, to jest kwoty 835,39 zł.

Mając na względzie powołane okoliczności, na podstawie wskazanych przepisów, orzeczono jak w sentencji wyroku.